

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr 6973 van 6 februari 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Somalische nationaliteit, op 4 oktober 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. VAN CAUTEREN in opvolging van advocaat C. VAN GOETHEM en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 14 mei 2006 het Rijk binnen en diende op 16 mei 2006 een asielaanvraag in. Op 18 september 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

2. *Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: “U werd op 5 augustus 1980 geboren te Kismayo en u verbleef te Kismayo. Toen de oorlog uitbrak in 1991 werd uw broer Mohammed gedood door een clanlid van de Abgal. Hierop besloten uw ouders met u te vluchten naar Mogadishu. Uw persoonlijke problemen begonnen in 2000. Abdi Jama (< Abgal), een militielid van krijgsheer Ali Mahdi (< Abgal) kwam naar uw ouderlijke woning en verkrachtte u. Sindsdien kwam Abdi Jama regelmatig over de vloer en hij behandelde u alsof u zijn persoonlijke bezit was. Abdi Jama beledigde, sloeg en verkrachtte u. Op een dag ontmoette u Hibo Mohamed. Zij was een handelaarster in cosmetica die meer dan een jaar geleden naast u kwam wonen (< Abgal). U praatte vaak met Hibo Mohamed over wat Abdi Jama u aandeed. In juni of juli 2005 kuste Hibo Mohamed u en jullie begonnen een lesbische relatie. Op 2 mei 2006 kwam Abdi Jama naar uw ouderlijke woning doch u was afwezig. Hierop zocht Abdi Jama u in de woning van Hibo Mohamed alwaar hij u aantrof in bed met Hibo Mohamed terwijl jullie de liefde aan het bedrijven waren. Onmiddellijk schoot Abdi Jama Hibo Mohamed dood. U vluchtte naakt door het raam naar uw ouderlijke woning. Even later kwam Abdi Jama uw ouderlijke woning binnen en doodde uw vader. Uw moeder overhandigde u geld en juwelen die ze in een kistje in de grond bewaard had. U sprong over de achtermuur en ontsnapte. U verstopte zich in het huis van een buurfamilie, Reer Ismail, die tot de minderheidsgroep Madhibaan behoorden. Zij stonden net op het punt om Mogadishu te verlaten om te ontsnappen aan de oprukkende UIC (Union of Islamic Courts). Op 2 mei 2006 reisde u samen met de buurfamilie per voertuig naar Ethiopië. Uw reis duurde 8 tot 9 dagen. U vermoedt dat u 4 of 5 dagen in de hoofdstad Addis Ababa verbleef. Op 13 mei 2006 nam een vliegtuig van een u onbekende maatschappij en maakte u een tussenlanding in een Afrikaans land. Vervolgens vloog u op 14 mei 2006 verder naar een u onbekend Europees land. U vroeg asiel aan op 16 mei 2006. In België begon u een relatie met Samira en u had een kortstondige relatie met Mohamed waardoor u zwanger raakte.”*
3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoekster verwijst naar artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève. Verzoekster stelt dat ze wel degelijke een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève koestert.
3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*,

1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

Nopens de status van vluchteling.

4. Verweerder stelt dat verzoekster niet aantoont afkomstig te zijn uit Kismayo omdat ze onvoldoende kennis heeft van de clans in deze regio en de oorlogssituatie onvoldoende kan toelichten.
1. Verzoekster stelt dat ze in Kismayo geboren en van Tumul herkomst is. Ze verliet Kismayo toen ze elf jaar was nadat haar broer werd doodgeschoten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen onderzoekt terecht of verzoekster afkomstig is uit Somalië aan de hand van vragen over de maatschappelijke samenstelling. Niettegenstaande verzoekster bij de aanvang van haar interview een medisch attest neerlegt waaruit duidelijk blijkt dat ernstige psychologische problemen een weerslag kunnen hebben op de te verwachten antwoorden, kon ze spontaan melden welke clan verantwoordelijk was voor de moord van haar broer. Dat verzoekster niet wist bij welke militie of groep deze clan hoorde kan haar niet worden verweten. Voor een kind van elf jaar was het sociaal en maatschappelijk immers belangrijker de clanafkomst te kennen en zo te weten welke families ze als kind moest vermijden. Verzoekster is reeds in 1991, meteen na de dood van haar broer, uit Kismayo vertrokken en kon dan ook niet weten welke krijgsheren tijdens de oorlog in Kismayo vochten.
2. Uit het verhoor in dringend beroep blijkt anderzijds dat verzoekster duidelijk verschillende clans uit deze regio kent (zie blz. 5 en 6 verhoor dringend beroep). Zo weet verzoekster dat de Badjuni manifest verschillen van andere Somali door hun taal en afkomst en ze een armoedig en uitgesloten leven leiden. De opmerking in de bestreden beslissing *“Wanneer u gevraagd werd welke clans Kismayo bevolkten repliceerde u de “normale Somali” (DB, p. 5)”* is het gevolg van een verkeerde lezing van het verhoor aangezien verzoekster ‘normale Somali’ tegenover ‘Badjuni’ stelt en ze enkele vragen later -na de clans die May spreken- preciseert dat deze normale Somali die ook in Kismayo wonen de Hawiye, Majertein en Marehan zijn (zie ook informatie toegevoegd aan het administratief dossier). De bestreden beslissing stelt aldus onterecht dat verzoekster geen kennis heeft van Kismayo te meer daar verzoekster zelf tot de Tumul behoort en deze clan na de val van Siad Barre, ook het voorwerp was van segregatie en uitsluiting. Verzoeksters afkomst als Tumul uit Kismayo is objectief mogelijk (zie ambtsbericht bijgevoegd in administratief dossier).
3. Verzoekster is als kind naar Mogadishu gevlucht met haar ouders. Verzoekster beschrijft spontaan haar leven in Mogadishu hoe haar ouders schrik hadden, hoe haar moeder de gedwongen hervestiging en de moord op haar broer niet kon verwerken. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat verzoekster *“geen enkel klein dorp dicht bij Mogadishu”* kent en *“verklaarde voorts dat de Abgal- en Habr Gedir-clans het Hodan-district controleerden (DB, p. 6) doch u verklaarde niet te weten welke subclans van de Abgal- en Habr Gedir-clans het Hodan-district controleerden (DB, p. 6)”*. De bestreden beslissing vermeldt niet dat verzoekster spontaan alle wijken naast de Hodan wijk opnoemde alsook wist welke clans in haar district woonde, de naam van de moskee in haar buurt, wie haar wijk controleerde en de groene lijn. Verzoekster weet dat Ali Mahdi, Abgal is en kent drie krijgsheren in Mogadishu bij naam. Het kan verzoekster, gezien haar problemen en

aangezien de grote moeilijkheden waaronder ze zich bevond, niet worden verweten dat ze op de vraag naar de subclans van de Habr Gedir en Abgal antwoordt dat zijzelf Tumal is en de subclans van andere clans en de daaropvolgende onderverdelingen niet kent. Ze somt daarbij wel haar eigen clanlinie op, weet welke specifieke woorden gebruikt worden, hoe de Tumal zich verhouden tot andere minderheden en waar ze woonden. Verzoekster toont haar Tumal herkomst aan.

4. Het verzoekschrift stelt terecht dat de vragen tijdens het gehoor teveel kennisvragen waren buiten verzoeksters leefwereld. Zo is het voor een kind en jonge vrouw uit een minderheidsclan, die enkel in Kismayo en Mogadishu woonde niet relevant kleine dorpen buiten de hoofdstad te kennen en is het evenmin relevant deze subclans van grote etnische groepen te vragen waarmee ze als minderheidsclan geen contacten onderhield. Verzoekster kent wel enkele grote steden waarover ze mogelijk wel gehoord heeft zoals Baydahabo en Jowhar. Anderzijds kan het verzoekschrift niet gevolgd worden wanneer gesteld wordt dat meisjes nauwelijks durven buitenkomen, aangezien Somalië een nomadencultuur heeft en alle sociale leven buitenhuis gebeurt. Ook de verwijzing naar televisiekennis is in Somalië niet relevant, gezien de totale destructie, de armoede en het gebrek aan elektriciteit ed.
5. Verzoekster legt drie onafhankelijke medische rapporten neer (Dr. R. Hacquaert dd. 25 juni 2006 en een attest van Dr. K. Van Eetvelt en Dr. H. Vanherle), een advies en een analyse van de hiervoor vermelde medico-psychologische attesten door de psychologische supportcel van het Commissariaat-generaal (dd. 4 september 2007). De drie onafhankelijke psychiaters en de psycholoog zijn eens dat de klachten van verzoekster ernstig zijn en zijn zware trauma's heeft opgelopen. Dat de adviseur-expert van het departement asielinstanties L. Quintyn meent dat "geen twijfel" is dat er sprake is van een "*vrij belangrijke en authentieke psychologische pijndrempel*". Dat verzoeksters leven "*één aaneenschakeling is geweest van moeilijkheden*" en er klinisch "*een Post Traumatic Stress Disorder*" vast te stellen is. Daarbij wordt gewezen op de "*belangrijke affectieve retardatie*" en "*affectieve leeftijd van 8 à 10 jaar*" waardoor haar seksuele oriëntatie mogelijk nog niet gevormd is zodat over de aangevoerde lesbische geaardheid geen uitspraak kan gedaan worden. Ten slotte wijzen alle medische attesten op verzoekster geheugen- en aandachtsstoornissen die niet alleen het gevolg zijn van de persoonlijke trauma's maar samen gezien moeten worden met het opgroeien in een erg gespannen omgeving.
6. Er is dan ook onvoldoende rekening gehouden met de aangehaalde psychische problemen die in casu hebben geïntereferd met het vermogen om coherente en consistente verklaringen af te leggen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Uit de conclusies over verzoeksters kennis over Kismayo, Hodan in Mogadishu en de vele clans blijkt -deels terecht- dat aan de kennis van verzoekster een cruciale betekenis toegekend werd in het nemen van een beslissing. Het is in deze aannemelijk dat psychische klachten en cognitieve beperkingen een negatieve invloed hadden op de weergave van verzoeksters kennis. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had hoe dan ook de invloed van verzoeksters psychische problemen bij de beoordeling moeten meenemen en wat Kismayo betreft haar jeugdige leeftijd. Uit de bestreden beslissing en uit de verschillende verhoren blijkt dat eerst kennis werd gevraagd, dat daarna besloten werd dat verzoekster haar nationaliteit niet aantoonde en dat daarna de medische attesten werden gelezen en in de bestreden beslissing geconcludeerd dat

“de medische attesten geen uitsluitel kunnen geven over de oorzaak of identiteit van de daders en hun motieven, vermits de artsen geen getuigen waren en zich in dit verband enkel kunnen baseren op uw verklaringen.” Dergelijke gevolgtrekking doet minstens tekort aan de genuanceerde en professioneel opgestelde psychiatrische en psychologische rapporten en het grondig gevoerde psychologisch evaluatieonderzoek door klinisch psycholoog Quintyn. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de medische conclusies werden meegewogen in de beoordeling van de te verwachten antwoorden en de gerelateerde feiten tijdens het verhoor en beperkt werden tot het in de nabeschuwing aangehaalde causaal verband tussen de traumatische ervaringen en de feitenkennis. De Raad oordeelt dan ook dat verweerder, door de medische klachten ter zijde te schuiven, een deel van de feitelijke objectieve medische situatie van verzoekster ontkent en deze niet afdoende betrokken heeft bij de beoordeling van haar asielaanvraag.

7. Verzoekster maakt wel aannemelijk dat ze afkomstig is uit Somalië. Rekening houdend met haar psychologische en cognitieve problemen blijkt duidelijk dat verzoekster nauwkeurige en correcte verklaringen aflegt over de plaatsen waar ze woonde en over haar etnische herkomst. Verzoekster heeft veel problemen ondervonden die het gevolg zijn van de oorlog maar toont geen specifieke vervolging aan in de zin van het vluchtelingenverdrag.

Nopens de subsidiaire status.

8. Verzoekster vraagt in subsidiaire orde de toekenning van de subsidiaire bescherming.
9. Verzoeksters verklaringen kaderen binnen de algemeen bekende informatie over Somalië en in het bijzonder waar gesteld wordt dat in Somalië groepen opereren die blind geweld gebruiken en vooral kwetsbare clans en individuen treffen waarvan geen vergelding moet worden gevreesd. Verzoekster leefde in een oorlogssituatie en uit de psychologische rapporten blijkt dat ze opgroeide in een getraumatiseerd gezin dat na de moord op haar broer gevlucht was naar Mogadishu en daar trachtte overeind te blijven. Verzoekster werd als vrouw uit een minderheidsclan omwille van deze persoonlijke kenmerken in het bijzonder gevisieerd en zoals uit het reeds aangehaalde het medisch rapport blijkt haar leven: *“één aaneenschakeling is geweest van moeilijkheden” en er klinisch een “Post Traumatic Stress Disorder” vast te stellen is waarbij ook wordt gewezen op de “belangrijke affectieve retardatie” en “affectieve leeftijd van 8 à 10 jaar”*. Verzoekster werd als vrouw aangetast in haar eerbaarheid. Ze werd als meisje misbruikt en verwaarloosd.
10. Gezien de specificiteit en achtergrond van de aangehaalde feiten, de bijzondere familiesituatie, het gebrek aan bescherming gezien haar clanafkomst, haar gender en de reeds opgelopen ernstige schade ten gevolge van aanhoudende mishandeling (zie medisch attesten), is het aannemelijk dat verzoekster bij terugkeer opnieuw een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de vreemdelingenwet.
5. Daarenboven, conform de definitie van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, komt willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in aanmerking voor de toekenning van subsidiaire bescherming. De wetgever heeft de begrippen *‘internationaal of binnenlands conflict’* noch in de wettekst noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. Derhalve kan worden verwezen naar de definitie

van een intern gewapend conflict zoals terug te vinden in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”* Het tweede lid van dit artikel stelt dat *“interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...”* niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten.

6. In Somalië worden aanhoudende gevechten gevoerd tussen de gewapende strijdkrachten en gewapende rebellengroeperingen. De verschillende religieuze en/of etnische groeperingen en partijen in Somalië kunnen aanzien worden als strijdende partijen die onder een verantwoordelijk bevel staan en een deel van het nationale grondgebied onder hun controle hebben (zie Aanvullend Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, betreffende de bescherming van slachtoffers van niet-internationale gewapende conflicten (Protocol II)).
7. Gelet op de onveiligheid en het geweld dat in grote delen van Somalië blijft heersen pleit de UNHCR voor het toekennen van een vorm van aanvullende bescherming aan vluchtelingen die uit het zuiden - en specifiek Mogadishu - of het centrum van Somalië afkomstig zijn. Volgens de UNHCR bestaat voor deze personen geen geldig intern vluchtalternatief. Bovendien kan gesteld worden dat aanvallen niet slechts clangebonden zijn en sedert het wegvallen van een centrale overheid in 1991, elke stabiliteit in Somalië verdween. Clanoorlogen maar ook grootschalige criminaliteit blijven de veiligheid aantasten. Ook andere niet-gouvernementele en internationale organisaties wijzen op de uiterst precare humanitaire situatie waarmee jonge en/of alleenstaande vrouwen bij een eventuele terugkeer geconfronteerd kunnen worden (zie en de rapporten aangehaald in het verzoekschrift en het administratief dossier in het bijzonder de rapporten van Amnesty International en Integrated Regional Information Networks News (IRIN), het Nederlandse ambtsbericht en UNHCR Advisory on the Return of Somali Nationals to Somalia, 2 november 2005). De Federale Overgangsregering controleert slechts een klein gedeelte van het land. Verzoeksters relaas kan in deze context worden geplaatst.
8. Verzoekster is afkomstig van het Hodan-district in Mogadishu en behoort tot de Tumale. Verzoekster maakt tevens aannemelijk aanspraak te kunnen maken op de toepassing van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 §2c van de bovenvermelde vreemdelingenwet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend en acht door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE.

K. DECLERCK.